



**Als er iets is dat went, dan is het wel een vent**

Mei 2017

ISBN: 9789463425414

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, en op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij, auteur of hun rechtbebbende(n).

Foto omslag: Ingrid Patelski

Vormgeving/omslag: Hans Patelski

Uitgever: Mijnbestseller.nl

## **Inhoud:**

- 5. Alles went behalve een vent.
- 11. Als er iets is dat went, dan is het wel een vent.
- 14. Consequent.
- 16. De bokkenfuif.
- 23. De zelfmoordenares.
- 30. Een mysterieuze obsessie.
- 32. Joyce.
- 48. Het beddenlaken.
- 53. Tussen de rails.
- 66. De adamsappel.
- 70. Het terras.
- 76. Eva.
- 79. Een halve liter vernis.
- 84. Het meergranenbroodje.
- 87. Foppe.
- 90. De stripper.
- 95. De perfecte vrouw.
- 98. De perfecte man.



## ALLES WENT BEHALVE EEN VENT

(ergens eind jaren tachtig)

Jaren geleden, het was geloof ik vlak voor Kerstmis ergens eind jaren tachtig, liep ik door de Saroleastraat die door de Heerlenaren en andere zuiderlingen steevast wordt aangeduid met 'de Sarool'. Ik liep snel want ik had het koud. De hakken van mijn schoenen klakten op de natte bestrating waarop de felle en grote neon lichtreclames reflecteerden en die zorgden voor een bonte mengmoes van allerlei kleuren die met elke stap die ik deed veranderde. Ik keek beurtelings links en rechts van de straat in de etalages en zag hoe de schoenenverkopers hun wintercollecties met behulp van statige kerstmannetjes van karton of kunststof aan het massale winkelende publiek aanboden. Behendig manoeuvreerde ik tussen alle kooplustige lieden die, zo te zien, net als ik last hadden van het gure weer. Het viel me op dat zij minder snel geneigd waren voor een ander opzij te gaan. Stug liepen zij rechtdoor en even had ik me afgevraagd hoe lang ik het vol zou kunnen houden om in deze straat en op dit tijdstip van deze koopavond zelf rechtdoor te lopen, zonder ook maar iemand te raken of te moeten stilstaan. Ik heb het niet geprobeerd. Ik liep gewoon zigzaggend door de menigte die zorgde voor een druk geroezemoes. Af en toe, in het voorbijlopen van een open winkeldeur, hoorde ik de klanken van, meestal buitenlandse, kerstliederen. Alleen uit de vele jeansshops klonk het gedreun van pop- en andere harde muziek. Op de hoek van 'de Sarool' en de Dautzenbergstraat viel mijn oog op de felverlichte etalage van een daar gelegen winkel die van alles en nog wat aanbood maar die nu, jaren later, plaats gemaakt heeft voor een filiaal van een grote winkelketen die je in half West-Europa tegenkomt. Ach, na de Kalverstraat in Am-

sterdam en de Grote Staat in Maastricht schijnt deze markante Heerlense winkelstraat de duurste van het land te zijn. Ik vind het daarom niet verwonderlijk dat de winkelier de te dure huur van het fraaie winkelpand niet meer kon bekostigen door enkel het verkopen van boeken, tijdschriften, pennen, klappers, typelinten, kantoorbenodigdheden, enzovoort. De etaleur echter, had op een werkelijk sublieme wijze mijn aandacht weten te trekken door het maken van een enorme kerstboom opgebouwd uit, en ik maak nu een ruwe schatting, een dertigtal boekjes. De kerstboom was een waar kunstwerkje. Wellicht was het een boekje dat de boekenwinkelier niet of nauwelijks verkocht kreeg en wilde hij zo met zijn vindingrijkheid de aandacht vestigen op dit prachtig uitgevoerde werkstuk. Of was het een pas verschenen werk van een veelbelovende debuterende schrijver, of misschien wel een literair hoogstandje van een of andere auteur en verwachtte de boekenwinkelier een omzetstijging dankzij het geesteskind van zijn etaleur? Op ongeveer twee meter afstand van de winkelruit kon ik de titel al lezen omdat dit met grote letters op een aandachtsbord, in de vorm van een banner zoals je ze in december, ik bedoel dus in de kerstetalages, veel ziet. De banner steunde onder tegen de kerstboom en vermeldde de volgende tekst: ALLES WENT BEHALVE EEN VENT. Het kon niet anders, maar dit boekje moest geschreven zijn door een feministe, een echte mannenhaatster die dit ook nog eens middels een boek aan de man (of moet ik zeggen aan de vrouw) trachtte te brengen. YVONNE KROONENBERG stond gedrukt boven de kleurrijke titel en er onder was een foto in zwart-wit, met een aardige en breedlachende vrouw erop, afgedrukt. Die vrouw zal dus wel Yvonne zijn, dacht ik, niet mis, jammer voor KROONENBERG dat ze feministe is, want van feministen moest ik, ondanks het feit dat ik geen echte

macho ben, niets hebben en daarom draaide ik me om en liep ik door met mijn hoofd nog steviger omlaag gedoken in mijn loden winterjas omdat de wind snijdend was en ik al een lichte droge pijn in mijn keel voelde.

Terwijl ik opnieuw snel doorliep over de natte sierbestrating rook ik de geur van versgepofte kastanjes en hoorde ik hoe hun schillen knetterend open sprongen door de hitte van het vuur waarop ze gepoft werden. Een oude man prijsde ze met een schorre stem aan. In de verte hoorde ik een draaiorgel spelen; 'Uns ist ein Kindlein Heut geboren'. Gelukkig duurde het maar kort voor ik bij de ingang van het warenhuis, op de hoek van de markt en 'De Sarool' kwam. Voor de ingang stond een man gekleed in het uniform van het Leger des Heils. Hij zei niets. Hij stond er, net als voorgaande jaren (ik herkende hem) in de maand december, naast een zwarte gietijzeren ketel welke met een ketting hing aan drie stangen die samen een soort statief vormden en versierd waren met kunststoffen kersttakken. Ik zag hoe een meisje, met een ouderwetse maar wel degelijke wollen muts op haar hoofd, een muntstuk in de zwarte ketel wierp. Een hol en metalen geluid was het gevolg. De man van het Leger des Heils knikte vriendelijk naar het kind. Ik liep er langs. Doelbewust ging ik het warenhuis naar binnen omdat ik aldaar op de boekenafdeling een boek had besteld dat ik graag aan mijn vrouw met Kerstmis wilde schenken. De titel en schrijver doen nu niet ter zake en zal ik derhalve niet benoemen.

"Nee mijnheer, dat boek zat niet bij de laatste zending. Sorry, maar ik geloof nu niet dat het nog voor de Kerst aanwezig zal zijn," zei de verkoopster vriendelijk en verontschuldigend.

"Mag ik de aanbetaling dan gebruiken voor een ander boek," wilde ik van de verkoopster, gekleed in een grijs met bordeauxrood uniform afgerond met een bijpassend omslag-

doekje, weten.

“Jazeker, ga uw gang.” Met mijn jas geopend en mijn sjaal nu losjes om mijn schouders gehangen, omdat het in de winkel veel te warm was, of zou ik dan toch de griep krijgen, slenterde ik tussen de rijen boeken om een ander dan het oorspronkelijk bedoelde exemplaar in fraaie cadeauverpakking mee naar huis te kunnen nemen.

“Kijkt u ook eens op onze speciale aanbiedingstafel aan het einde van gang vijf,” zei de vriendelijke verkoopster in het voorbij lopen. “Daar ligt ook altijd populair werk, dat is toch wat u zoekt. Is het niet?” De verkoopster had gelijk en ze had verstand van zaken want het boekje dat ik besteld had mocht best wel worden ingedeeld in de categorie ‘populair’.

“Dank U,” riep ik haar nog na, bekeek haar heerlijke ronde achterwerk dat prachtig en vrouwelijk afstak in het iets te krappe grijze verkoopsterrokje en begaf me daarna onmiddellijk naar het einde van gang vijf, waar dat ook mocht wezen want nergens hingen bordjes met een of andere tekst waaruit je kon afleiden in welke gang je liep. Althans, ik zag nergens een bordje hangen. Aan de rand van de boekenafdeling, eigenlijk in het stuk niemandsland tussen de boekenafdeling en de afdeling autoaccessoires, stond inderdaad een lange tafel met daarop een groot aantal stapels boeken. Boven deze stapels hing aan twee dunne draadjes van glimmend vissersgaren een kartonnen paneel met daarop een tekst die mij verraadde dat ik daadwerkelijk was aangekomen bij de ‘aanbiedingen van de maand december’. Ach, de ene stapel was nog populairder dan de andere. Ik liep zonder ook maar een boek in mijn handen te nemen langs alle romantorentjes en misdadrijtjes en draaide op het einde van de minstens zes meter lange tafel naar links om de andere kant, met daarop



minstens even zoveel boeken, in me op te nemen: kookboeken, fotografieboeken, reisverhalen, populaire psychologieboeken en 'ALLES WENT BEHALVE EEN VENT'. Wel honderd keer zag ik voor de tweede keer die koopavond, ergens eind jaren tachtig als ik het mij goed herinner, dit boek nu in zes keurige rijtjes tegen en naast elkaar staan.

"Alles went behalve een vent," zei ik hardop tegen mezelf.

"Jazeker, alles went behalve een vent," antwoordde een vrouw die als ik haar eerder gezien had behoorlijk opgefallen was door haar tijgerachtige nepbontmantel en overdadige make-up en die vlak naast mij stond en mijn hardop denken moet hebben gehoord. 'Jezus, weer zo'n feministe' dacht ik en ik keek mijn buurvrouw verbaasd aan.

"Heb ik over gelezen in Vrij Nederland. Is een must," zei ze en ze nam maar liefst vijf boeken, twee uit het eerste en drie uit het tweede rijtje. "Voor mijn vriendinnen. Weten ze eindelijk wat ik bedoel." Terwijl ze dit zei bekeek ik de dame van top tot teen en vroeg me af of zij het prototype van de Vrij Nederland lezers was. Toen ze weg was nam ik, als een soort reflex gebeurde dit, een exemplaar van de tafel en bekeek de kaft van het boekje eens met meer aandacht. Ach, dacht ik, een boek met hartjes op de kaft, voor mijn vrouw. Ziet ze toch dat ik van haar hou. En ik, ik heb weer een aardige meid in de boekenkast. Met maar een doel, het lezen van een korte passage en een eventueel voorwoord, opende ik voorzichtig het boek want met boeken ga je om als met porselein: voorzichtig, heel voorzichtig en zeker als ze nog niet zijn betaald, als ze nog eigendom zijn van de winkelier. Het voorwoord was kort: - De in ALLES WENT BEHALVE EEN VENT gebundelde stukken verschenen eerder in PLAYBOY -. En, het moet gezegd waarde lezer, zonder verder te zoeken naar een representatieve

passage heb ik toen ALLES WENT BEHALVE EEN VENT dichtgeklapt en onmiddellijk door de lieve verkoopster, in grijze en bordeauxrode cadeauverpakking, laten inpakken, zulks met de bedoeling het mijn vrouw te schenken, dit ter ere van de kerst, maar met de achterbakse bedoeling om het zelf, misschien wel stiekem, ter hand te nemen. Voorzien van een kort maar o zo fraai gedicht, was getekend De Kerstman, had ik het vier dagen voor kerstavond onder de kerstboom gelegd. En waarde lezer, ook dit moet gezegd, het was niet mijn vrouw maar ik die het veel te lang vond duren aler het boekje en rijmpje van het inpakpapier werden ontdaan en mijn vrouw mijn eigen korte, maar o zo fraaie, gedichtje voorlas:

Volgens Vrij Nederland  
is dit boekje een must,  
Maar wie is het die jou  
altijd zo teder kust.  
De Kerstman.